23/12/2021

Μητροπολίτης Δράμας: Ο δρόμος προς τον ουρανό είναι δύσκολος

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δράμας

Το Χριστουγεννιάτικο μήνυμά του εξέδωσε ο Μητροπολίτης Δράμας κ. Παύλος, ο οποίος υπογράμμισε ότι “παρ’ όλη την φωτοχυσία των Χριστουγέννων οι πιστοί αισθάνονται το σκοτάδι των έργων της πλάνης. Γι’ αυτό παρακαλείται ο Χριστός να προσφέρει στους δούλους Του δύο πράγματα: συγχώρηση και εύκολο δρόμο. Δηλαδή ως προς το πρώτο, συγχώρηση για τα αμαρτωλά έργα, και ως προς το δεύτερο, φωτισμό και ενίσχυση, ώστε να βαδίζουν σταθερά στον φωτεινό δρόμο των αρετών”.

Παρακάτω διαβάστε όλη την εγκύκλιο:

Ἐλέῳ Θεοῦ Ἐπίσκοπος καί Μητροπολίτης

τῆς Θεοσώστου Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δράμας

πρός

τόν εὐαγῆ Ἱερόν Κλῆρον καί τούς εὐσεβεῖς καί εὐλογημένους χριστιανούς τῆς μαρτυρικῆς Ἐπαρχίας ταύτης, εὐχήν καί εὐλογίαν παρά τοῦ τεχθέντος Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Χριστούγεννα! Ἑορτή ὁλοκλήρου τῆς χριστιανοσύνης. Μητρόπολη καί ρίζα ὅλων τῶν χριστιανικῶν ἑορτῶν. Διότι, ἐάν ὁ Χριστός δέν ἐγεννᾶτο εἰς τόν κόσμον, χριστιανικές ἑορτές δέν θά ὑπῆρχαν. Γιά τό πόσο μεγάλο εἶναι τό γεγονός τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ ἀρκεῖ νά ἀναλογισθοῦμε ὅτι ὁ Θεός ἔγινε ἄνθρωπος. Προτοῦ νά πάρει ὁ Χριστός τήν μορφή τοῦ ἀνθρώπου ὑπῆρχε “ἐν μορφῇ Θεοῦ”.1

Ὁ Χριστός, ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, εἶναι τό δεύτερο Πρόσωπο τῆς Παναγίας Τριάδος. Εἶναι ἡ “ἀπαράλλακτος εἰκών τοῦ Πατρός, ὁ χαρακτήρ τῆς ἀϊδιότητος αὐτοῦ”2. Ὁ Χριστός εἶναι εἰκόνα ἰσότυπος τοῦ Πατρός, ἀφοῦ σέ τίποτε δέν διαφέρει ἀπό τόν Θεό Πατέρα. Ὅλα ὅσα ἔχει ὁ Πατέρας τά ἔχει καί ὁ Υἱός3. “Ὡς Θεός καί Θεοῦ Υἱός, Θεοῦ εἰκών, τό ἀπαράλλακτον δείκνυσι”4, διδάσκει ὁ μέγας ἑρμηνευτής τῶν Γραφῶν, ὁ ἱερός Χρυσόστομος. Ἄν τό γεγονός τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἀποτελεῖ μεγάλο καί ἀνεξιχνίαστο μυστήριο, ὅμως τά ἀποτελέσματα τοῦ γεγονότος εἶναι φανερά.

Πραγματικά ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ σαρκώθηκε καί ἔγινε ἄνθρωπος. Ὁ Πλάτων πίστευε ὅτι “Θεός ἀνθρώπῳ οὐ μίγνυται”, ὅμως ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ “ἀληθῶς ἐτέχθη”, πραγματικά ἐνώθηκε μέ τήν ἀνθρώπινη φύση μας “οὐ δοκήσει, οὐδέ φαντασίᾳ, ἀλλ᾽ ἀληθείᾳ τῷ κόσμῳ φανέντα”5, ὅπως ψάλλει ἡ Ἐκκλησία. Στό πρόσωπό του ἐνώθηκαν οἱ δύο φύσεις, θεία καί ἀνθρώπινη, χωρίς νά συγχέονται καί χωρίς νά χωρίζονται. Τέλειος Θεός καί τέλειος ἄνθρωπος.

Ὁ Θεός ὡς ἄνθρωπος “ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ”6 “ἐνοικεῖ καί ἐμπεριπατεῖ” μεταξύ τῶν ἀνθρώπων μέ μοναδικό σκοπό νά σώσει τόν κόσμο. Ἦλθε στόν κόσμο, νά λυτρώσει τούς ἀνθρώπους ἀπό τά δεσμά τῆς ἁμαρτίας καί τοῦ θανάτου, καί νά προσφέρει τήν ζωή σέ ὅλη της τήν πληρότητα, καθώς εἶπε· “Ἐγώ ἦλθον, ἵνα ζωήν ἔχωσι καί περισσόν ἔχωσι”7.

Γι᾽ αὐτό ψάλλουμε σήμερα “Λύτρωσιν ἀπέστειλε Κύριος τῷ λαῷ αὐτοῦ”8. Ἔρχεται ὁ Λυτρωτής, λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος, “οὐκ ἐν μορφῇ Θεοῦ, ἵνα μή διαπτοήσῃ τό ἀσθενοῦν, ἀλλ᾽ ἐν μορφῇ δούλου, ἵνα ἐλευθερώσῃ τό δουλωθέν”9.

Ἡ πίστη στόν τεχθέντα Θεάνθρωπο καί ἐλευθερωτή πού ἐκήρυτταν οἱ Γαλιλαῖοι ψαράδες κατέκτησε τήν οἰκουμένη. Ἡ πίστη αὐτή σέ πεῖσμα ὅλων τῶν ἀντιθέων δυνάμεων πού τήν περιφρόνησαν καί κίνησαν ἐναντίον της ἀμειλίκτους διωγμούς, ρίζωσε γιά νά παραμείνει ἄσειστη ἀνάμεσα σέ δεινούς ἐχθρούς, παλαιούς καί νέους. Οἱ ἐκλεκτοί τοῦ Χριστοῦ εἶναι αἴτιοι τῶν ὡραιοτέρων θριάμβων τοῦ κόσμου. Ἡ μετά Χριστόν ἐποχή παρά τίς ἀτέλειες τῶν χριστιανῶν ξεπερνᾶ ἀναμφισβήτητα τήν προχριστιανική.

Σήμερα σ᾽ ὁλόκληρο τόν κόσμο, ἕνα δισεκατομμύριο χριστιανῶν ἑορτάζουν. Οἱ περισσότεροι ἑορτάζουν ἐξωτερικά, ὑλικά. Λίγοι εἶναι οἱ προσκυνητές τοῦ τεχθέντος Βασιλέως. Τό θλιβερώτερο εἶναι ὅτι ἡ ἑορτή αὐτή ἀποκτᾶ χαρακτήρα εἰδωλολατρικό. Στήν Ἀγγλία ἡ παραδοσιακή φάτνη καταργήθηκε, γιά νά μήν προκαλοῦνται οἱ ἀλλόπιστοι, λέει, καί ἀντί τῆς Παρθένου Μαρίας, τοῦ Ἰωσήφ, τῶν ποιμένων, τοποθετοῦνται πιγκουΐνοι!

Τό ὅτι ὁ διάβολος ἐξαπατήθηκε, ὅπως ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος λέγει “ἔλαθον τόν ἄρχοντα τοῦ αἰῶνος τούτου ἡ παρθενία Μαρίας καί ὁ τοκετός αὐτῆς, ὁμοίως καί ὁ θάνατος τοῦ Κυρίου, τρία μυστήρια κραυγῆς, ἅτινα ἐν ἡσυχίᾳ Θεοῦ ἐπράχθη”10, δέν σημαίνει ὅτι κατέθεσε τά ὅπλα του. Ἀντιμάχεται τήν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων μέ τήν δημιουργία νέας ἀνθρωπολογίας, ἡ ὁποία γεννᾶ τήν ψευδῆ συνείδηση, καί τήν κατασκευή τεχνητῆς ἀνθρώπινης ταυτότητας, σύμφωνα μέ τήν ὁποία δέν ὑπάρχει τίποτε φυσικό. **Ὅλα ἐξαρτῶνται ἀπό τήν ἐπιλογή μας. Ὁ ἄνθρωπος ἐπιλέγει τήν γέννηση, τόν ἔλεγχο τῶν γεννήσεων, τήν οἰκογένεια, τήν διαχείριση τοῦ θανάτου. Ἡ νέα, ἀντίθεη ἀνθρωπολογία διδάσκει ὅτι ὁ ἄνθρωπος πρέπει ὄχι μόνον νά ἐλέγχει, ἀλλά καί νά δημιουργεῖ νέο ἄνθρωπο.**

Τό νά ἐκφράσουμε ἀπαισιοδοξία γιά τό μέλλον τοῦ χριστιανισμοῦ λόγῳ τῶν ὅσων συμβαίνουν, εἶναι βλασφημία. Τό πνεῦμα τῆς ἀπαισιοδοξίας εἶναι ξένο πρός τό πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου. Τό πνεῦμα τῆς αἰσιοδοξίας πρέπει νά διακρίνει καί τόν τελευταῖο πιστό. Τό γεγονός ὅτι ὁ διάβολος κατέχει τήν πλειονότητα τοῦ κόσμου, γεγονός προφητευόμενο στήν Ἁγία Γραφή, δέν μειώνει τό μεγαλεῖο τῆς πίστεώς μας. Διότι ἡ πίστη στόν Χριστό δέν εἶναι καταναγκαστική, ἀλλά πίστευμα εὐγενῶν, ταπεινοφρόνων καί καλοπροαιρέτων ὑπάρξεων.

Ὑπάρχει λοιπόν στίς ψυχές τῶν χριστιανῶν, ὡς ἁμαρτωλῶν ἀνθρώπων, σκοτάδι. Ἀλλ᾽ ὑπάρχει συγχρόνως πόθος καί προθυμία σωτηρίας καί συναντήσεως μέ τόν Χριστό. Στήν πορεία τοῦ ἀνθρώπου γιά τήν συνάντηση μέ τόν Χριστό ἀναφέρεται ἕνας ὕμνος καί τοῦ ζητᾶ νά φωτίσει τόν σκοτεινό ἀπό τήν ἁμαρτία δρόμο μας πρός Αὐτόν.

“Ἐκ νυκτός ἔργων ἐσκοτισμένοις πλάνης,

ἱλασμόν ἡμῖν, Χριστέ, τοῖς ἐγρηγόρως

νῦν σοι τελοῦσιν ὕμνον ὡς εὐεργέτῃ,

ἔλθοις πορίζων εὐχερῆ τε τήν τρίβον,

καθ᾽ ἥν ἀνατρέχοντες εὕροιμεν κλέος”11

Μέ ἁπλᾶ λόγια, οἱ πιστοί ἀπευθυνόμενοι πρός τόν σαρκωθέντα Υἱό τοῦ Θεοῦ λέγουν: «Ὦ Χριστέ! Σ᾽ ἐμᾶς πού ἀγρυπνοῦμε καί σέ δοξολογοῦμε ὡς εὐεργέτη, ἀλλ᾽ εἴμαστε σκοτισμένοι ἀπό τήν νύκτα τῶν ἔργων τῆς ἁμαρτίας, εἴθε νά ἔλθεις καί νά φέρεις συγχώρηση, καί νά κάνεις εὔκολο τόν δρόμο πρός τόν οὐρανό. Αὐτόν τόν δρόμο ἀνεβαίνοντας θέλουμε εὕρει ἀληθινή καί αἰώνια δόξα».12

Εὐεργέτης ὀνομάζεται ὁ Χριστός κυρίως γιά τό μεγάλο καί ἀπερινόητο μυστήριο τῆς θείας ἀγάπης, ἡ ὁποία ἔκαμε τόν Υἱό καί Λόγο τοῦ Θεοῦ νά λάβει σάρκα καί ὀστᾶ καί νά γίνει ἄνθρωπος.

Παρ᾽ ὅλη τήν φωτοχυσία τῶν Χριστουγέννων οἱ πιστοί αἰσθάνονται τό σκοτάδι τῶν ἔργων τῆς πλάνης. Γι᾽ αὐτό παρακαλεῖται ὁ Χριστός νά προσφέρει στούς δούλους Του δύο πράγματα: συγχώρηση καί εὔκολο δρόμο. Δηλαδή ὡς πρός τό πρῶτο, συγχώρηση γιά τά ἁμαρτωλά ἔργα, καί ὡς πρός τό δεύτερο, φωτισμό καί ἐνίσχυση, ὥστε νά βαδίζουν σταθερά στόν φωτεινό δρόμο τῶν ἀρετῶν.

Ὁ δρόμος μας πρός τόν οὐρανό εἶναι δύσκολος. Ὅμως στό τέλος τοῦ δρόμου ὑπάρχει δόξα. Ὁ ἄνθρωπος πλάσθηκε γιά τήν δόξα. Γιά νά βρεῖ τήν δόξα ἀκολουθεῖ διαφόρους δρόμους. Μόνιμη δόξα θά βρεῖ μόνον ἄν ἀκολουθήσει τόν δρόμο πού ὁδηγεῖ στήν αἰώνια βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Χριστός εἶναι ὁ εὐεργέτης μας, διότι μᾶς σώζει ἀπό τήν ἁμαρτία. Ἀπό ἐμᾶς

ἐξαρτᾶται κάτι ἐλάχιστο. Νά ἀναγνωρίσουμε τήν τραγικότητα τῆς ἁμαρτίας, νά ἐκτιμήσουμε τήν σωτηρία πού μᾶς προσφέρεται, ν᾽ ἀποφεύγουμε τήν ἁμαρτία, καί νά ἐγκολπωνόμαστε τόν Σωτῆρα Χριστό, ὁ ὁποῖος εὐδόκησε ν᾽ ἀνακλιθεῖ στήν φάτνη τῶν ἀλόγων ζώων, ἀλλά περισσότερο ἐπιθυμεῖ νά κατοικεῖ σέ συντετριμμένες καί εὐγνώμονες καρδιές.

Ἀδελφοί μου,

Ὁ Χριστός ταπεινώθηκε γιά νά ὑψωθοῦμε. Ὁ Θεός ἔγινε ἄνθρωπος, γιά νά γίνουμε οἱ ἄνθρωποι θεοί! Ἡ ἀπαισιοδοξία πού ἐπικρατεῖ στόν κόσμο δέν καταργεῖ τήν αἰσιοδοξία τῆς Ἐκκλησίας. Τί καί ἄν ὁ πολύς κόσμος δέν ἀγαπᾶ τόν Λυτρωτή ἤ ἀγνοεῖ τό γεγονός ὅτι ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ εἰσῆλθε στήν ἱστορία ἐπί Καίσαρος Αὐγούστου; Τί καί ἄν οἱ πολλοί χειμάζονται ἀπό τόν χειμῶνα τῆς ἀπιστίας, καί ψάλλουν τό ἆσμα τοῦ θανάτου; Οἱ πραγματικοί πιστοί ψάλλουν καί τά φετεινά Χριστούγεννα θριαμβευτικά, μέ ἀγαλλίαση, τούς ὕμνους δοξολογίας καί λατρείας των πρός τόν ἐν Βηθλεέμ τεχθέντα Κύριο, τοῦ ὁποίου ἡ ἀπό τό θεοδέγμον σπήλαιο ἐκπηγάζουσα χάρη εὔχομαι ὁλοκάρδια νά εἶναι μετά πάντων ὑμῶν. ΑΜΗΝ.

Διάπυρος πρός τόν ἐν τῷ θεοδέγμονι σπηλαίῳ τεχθέντα Κύριον εὐχέτης πάντων ὑμῶν.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ο ΔΡΑΜΑΣ ΠΑΥΛΟΣ

Παραπομπές:

1. Φιλιπ. 2, 6
2. α΄ ἰδιόμελον ἑσπερινοῦ Χριστουγέννων
3. Ἰωάνν. 16, 15
4. Χρυσόστ. ΕΠΕ 22, 130
5. Δοξαστικόν Λιτῆς Ὑπαπαντῆς
6. Β΄Κορ. 4, 6
7. Ἰωάνν. 10, 10
8. Κοινωνικόν Χριστουγέννων
9. MPG 31, 1472
10. Ἰγνάτιος, Πρός Ἐφεσίους 19, 1
11. Εἱρμός ε’ ᾠδῆς ἰαμβικοῦ κανόνος Χριστουγέννων
12. Ἑορτοδρόμιον Ἁγ. Νικοδήμου Ἁγιορείτου, ἑρμηνεία Κανόνος τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως, Ὠδή ε’